

به ریسمان الهی و ایمان دینی، مهمترین سلاح ملت ایران است؛ این سلاحی است که در طول بیست و شش سال بعد از پیروزی انقلاب تا امروز کارایی خود را نشان داده و بعد از این هم نشان خواهد داد.

همبستگی و اتحادتان را حفظ کنید. دشمن، اتحاد مردم را هدف گرفته است. دشمن، ساده لوحانه به نفوذی‌ها و مزدوران خود در میان مردم دل بسته؛ این یک خیال خام و واهی است. امروز امریکایی‌ها هدفهای خود را آشکار بیان می‌کنند؛ این هم یکی از نکبت‌های خدا برای مستکبران است. می‌گویند ما در ایران به کسانی که به اهداف امریکایی‌ها کمک کنند، کمک مالی می‌کنیم. اینها ملت ما را نشناخته‌اند؛ لذا صریحاً سخن از این می‌گویند که ما می‌خواهیم در داخل ایران با پول، معارض و - به قول خودشان - اپوزیسیون درست کنیم. همه باید بدانند؛ کسی که با پول امریکا و با حمایت دولتمردان امریکا بخواهد برای منافع امریکا کار کند و قیافه‌ی اپوزیسیون به خودش بگیرد، در چشم ملت ایران منفورترین انسان است. همه‌ی ملت ایران، بخصوص نخبگان، جوانان، دانشجویان و کسانی که حوزه‌ی تأثیری فراتر از حول و حوش خودشان دارند، بدانند امروز علاج همه‌ی مشکلات این کشور، همبستگی و مشارکت عمومی است.

دلها را به هم نزدیک کنید؛ از خداوند متعال کمک بخواهید و نشاط و نیرو و استعداد فراوانی را که خدا در این ملت به ودیعه نهاده است، به کار بیندازید؛ خدای متعال هم کمک خواهد کرد. مطمئناً آینده‌ی ملت ایران بمراتب از گذشته‌ی او بهتر خواهد بود و ان شاء الله ادعیه‌ی زاکیه‌ی حضرت بقیه الله شامل حال ملت ایران خواهد بود. از خداوند متعال برای ارواح طیبه‌ی شهدای عزیزمان و برای روح مطهر امام بزرگوارمان تمنای رحمت و مغفرت و لطف و فیض می‌کنیم و همه‌ی شما عزیزان را به خدا می‌سپاریم.

والسلام علیکم ورحمة الله وبرکاته

منبع: khamenei.ir

همبستگی ملی

و

مشارکت عمومی

بیانات مقام معظم رهبری در سخن جامع رضوی

۸۴/۰۱/۰۱

naeb.persianblog.com

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

والحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على سيدنا ونبينا ابي القاسم المصطفى محمد و على اله الأطيبين الأطهرين المنتجبين سيما بقيه الله في الأرضين.

خداوند متعال را سپاسگزارم که توفیق داد در روز اول سال با جمع شما برادران و خواهران مؤمن و خداجوی و محبان صادق اهل بیت (علیهم السلام) در حضور مرقده مطهر حضرت ابالحسن الرضا (علیه الاف التحیه والتناء) باشم. اولین سخن ما عرض اخلاص و ارادت به ساحت این امام بزرگوار است. ان شاء الله دلهای پرمحبت و پرشوق شما با عرض نیاز در مقابل این بارگاه مقدس و در محضر روح مطهر این امام همام، مهبط نور و فیض الهی باشد.

در دیداری که با شما مردم عزیز مشهد و زوار عزیزی که از دیگر شهرها آمده‌اند، در آغاز سال داریم، درباره‌ی مطالب قابل توجهی که برای ملت و کشور ما حائز اهمیت است، دقایقی را می‌گذرانیم و بحث می‌کنیم؛ هم درباره‌ی مضمون و محتوای پیامی که در آغاز سال به ملت ایران عرض شد، و هم درباره‌ی دو مطلب قابل توجه ملت ایران که یکی عبارت است از مسأله‌ی انتخابات ریاست جمهوری که در پیش داریم، و دیگری ختنی‌سازی توطئه‌ها و تهدیدهای دشمنان که برای ملت ما یک مطلب کاملاً قابل توجه است.

درباره‌ی محتوای پیام، سخن اصلی ما این است که ملت ایران برای این که رشد و پیشرفت لازم را در همه‌ی صحنه‌ها - که شایسته‌ی آن است - به‌دست بیاورد، احتیاج دارد به تقویت همبستگی ملی و مشارکت عمومی در همه‌ی میدانهای طلب‌کننده‌ی حضور ملت. کشور متعلق به ملت ایران است؛ آینده هم متعلق به این ملت است؛ امروز و فردا را هم ملت ایران ساخته‌اند و می‌سازند؛ لذا نامگذاری امسال به «همبستگی ملی و مشارکت عمومی» اشاره به نیاز بزرگ ملت در همه‌ی مسائل است؛ همکاری، همدلی، بازو به بازو دادن و دلها را به یکدیگر مرتبط کردن و به سمت هدفهای والای این ملت - که برای بهروزی و پیشرفت او و کشورش لازم است - پیش رفتن.

متها امپراتوری‌های خبری نمی‌گذارند این خبرها بماند و در ذهن مردم جایگزین شود؛ فوراً خبر را جمع می‌کنند. آن وقت می‌گویند در فلان کشور یا در ایران اسلامی به فلان زندانی اهانت شده؛ مثلاً فرض کنید به او دمپایی درستی نداده‌اند! نقض حقوق بشر در امریکا و به‌وسیله‌ی امریکایی‌ها در دنیا از همه‌ی کشورها بیشتر است؛ اما مردم دنیا و همچنین ملت ایران و دولت ایران و نظام اسلامی را به نقض حقوق بشر متهم می‌کنند! پرچم حقوق بشر را کسانی به دست گرفته‌اند که خودشان بزرگترین ناقض حقوق بشرند!

تهدید اینها منحصر به مسأله‌ی انرژی هسته‌ای نیست. توصیه‌ی من به مسئولان و ملت این است که به تهدیدهای دشمنان اعتنا نکنند؛ راه خودشان را ادامه دهند و کار خودشان را بکنند. البته مسئولان ذی‌ربط بایستی هشیار باشند؛ نباید غافل باشند.

این را هم عرض بکنیم؛ ما مثل دولتمردان امریکا جنگ‌طلب نیستیم - آنها جنگ‌طلبند و دنبال جنگند - اما آنجایی که پای عزت این ملت و منافع این کشور به میان بیاید، ما اهل فداکاری هستیم. ما فداکاری را مخصوص آحاد ملت نمی‌دانیم. بعد از قضیه‌ی یازده سپتامبر که به دو برج

نیویورک حمله شد، تا دو سه روز از رئیس‌جمهور امریکا و معاونش و دولتمردان درجه‌ی یک خبری نبود؛ گم و گور بودند! ما این گونه نیستیم. اگر خدای نخواستہ برای این ملت تجربه‌ی تلخ و امتحانی پیش بیاید، خود ما پیشاپیش ملت لباس رزم می‌پوشیم و آماده‌ی فداکاری می‌شویم.

مهمترین سلاح ملت ایران برای ختنی کردن تهدیدها، همبستگی ملی و همدلی است. ملت ایران برای ختنی کردن تهدیدهای دشمن احتیاج به بمب اتمی و سلاح هسته‌ای ندارد. همدلی و همبستگی شما مردم و جنگ زدن شما

ملت ایران برای ختنی کردن تهدیدهای دشمن احتیاج به بمب اتمی و سلاح هسته‌ای ندارد. همدلی و همبستگی شما مردم و جنگ زدن شما به ریسمان الهی و ایمان دینی، مهمترین سلاح ملت ایران است؛ این سلاحی است که در طول بیست و شش سال بعد از پیروزی انقلاب تا امروز کارایی خود را نشان داده و بعد از این هم نشان خواهد داد

بدانند امروز مسأله‌ی انرژی هسته‌ای بهانه‌ی تهدیدهای امریکاست. ابرقدرت، شأن خود را در تهدید کردن می‌داند. قدرت سلطه‌گر و زورگو کارش با تهدید پیش می‌رود و ملت‌های دنیا و خیلی از دولتها متأسفانه در مقابل تهدیدهای اینها کوتاه می‌آیند و اینها را بیشتر بر امور خودشان مسلط می‌کنند. کار آنها تهدید است، و امروز بهانه‌ی تهدید آنها انرژی هسته‌ای است. این هم که نباشد، بهانه‌ی دیگری مطرح می‌کنند. خودشان تروریست پرورترین دولتهایند، اما ایران اسلامی و مسلمانها را متهم به تروریسم می‌کنند! سربازان و نیروهای امنیتی امریکا بدترین جنایتها را در نقاط اشغالی عراق و در زندان ابوغریب مرتکب می‌شوند - که یک نمونه از این همه، جنایت زندان ابوغریب است؛ والا نظایر آن زیاد است - به انسانها اهانت می‌کنند، حقوق انسانها را لگدمال می‌کنند؛ چه در این جا، چه در افغانستان، چه در زندانهای خودشان، چه در گوانتانامو؛ آنگاه دیگران را به نقض حقوق بشر متهم می‌کنند! تا آنجایی که بنده اطلاع دارم، هیچ دولتی را نمی‌شناسم که به قدر دولت امریکا ناقض حقوق بشر باشد. بنده با ملاحظه‌ی آمار و ارقام و حوادثی که در این چند سال پیش آمده - چیزی که جلوی چشم خود ما بوده است - به این نتیجه می‌رسم که شاید در دنیا دولتی نباشد که به قدر دولت امریکا نقض حقوق بشر کرده باشد. علاوه بر جنایات اینها در اطراف دنیا، در خود امریکا هم اینها جنایت و نقض حقوق بشر می‌کنند. امروز مثل سالهای گذشته سیاهان امریکا همچنان تحت فشار و مورد ظلم و ستم و تبعیض‌اند. در سال ۷۱ یا ۷۲ در زمان ریاست جمهوری پدر همین بوش بر اثر ظلم واضحی که علیه سیاه‌پوست‌ها به‌وقوع پیوسته بود، شورش عظیمی در بعضی از ایالت‌های امریکا به‌وجود آمد و چون پلیس نتوانست مقابله کند، ارتش را وارد صحنه کردند. در زمان رئیس‌جمهور بعدی، بیش از هشتاد نفر از فرقه‌ی داوودیان را - یک فرقه‌ی مسیحی مخالف سیاستهای دولت امریکا - که در یک خانه اجتماع کرده بودند و با اخطار پلیس بیرون نمی‌آمدند، جلوی چشمان مرد و زن و کودک، زنده زنده در آتش سوزاندند؛ اما اینها خم به ابرویشان نیامد! رعایت حقوق بشر آنها این است! در زمان رئیس‌جمهور فعلی امریکا در شمال افغانستان - آن وقتی که افغانستان را اشغال می‌کردند - غیر از بمب‌هایی که بر سر مردم ریختند و فجایعی که در شهرها ایجاد کردند، در یک زندان جمع کثیری زندانی را به رگبار بستند و قتل عام کردند؛ خبرش هم در دنیا پیچید،

این که ما هر سالی را به نامی و با شعاری موسوم می‌کنیم و سال را با این نام و با این شعار آغاز می‌کنیم، صرفاً یک عمل تشریفاتی نیست. البته اسم‌ها مهم نیست؛ مهم مسماست؛ لیکن این نامگذاری‌ها به ما و ملت و مسئولان نشان می‌دهد که چه می‌خواهیم و دنبال چه هستیم یا باید به دنبال چه باشیم. سال رفتار علوی، هدف والای ملت ایران و تکلیف بزرگ مسئولان و دولتمردان را مشخص می‌کند. سال خدمت‌رسانی یا سال پاسخگویی، همه‌ی خطوطی را که مسئولان کشور و همه‌ی ما باید دنبال کنیم، به ما نشان می‌دهد. این شعارها در واقع مطالبات ملت از ما مسئولان است. اگر نهضت عدالتخواهی مطرح می‌شود، یا اگر نهضت نرم‌افزاری و تولید علم به‌عنوان یک جنبش عمومی مطرح می‌شود، یا اگر نهضت آزاداندیشی مطرح می‌شود، برای این است که همه‌ی مسئولان و همه‌ی آحاد ملت احساس کنند که در این جهت مسؤولیت دارند. کشور به این شعارها نیاز دارد. البته می‌دانیم که بسیاری از این شعارها در سالهای خود به‌طور کامل تحقق پیدا نکرده است؛ لیکن کارهای زیادی هم صورت گرفته است. هر سال باید با تجربه‌های سالهای پیش، هم ملت و هم دولت راه خود را به سمت هدفهای والای این ملت و این کشور طی کنند و گامها را محکم‌تر و استوارتر بردارند.

همیشه نگاه این کشور و این ملت به عدالت و رفتار عادلانه‌ی علوی است و باید باشد؛ این را ما نباید فراموش کنیم. همیشه این ملت نیاز دارد به مسابقه‌ی خدمت‌رسانی میان مسئولان؛ همیشه این ملت نیاز دارد به این که مسئولان او پاسخگوی مسئولیتهای بزرگ خودشان در مقابل ملت باشند و روح پرسشگری در مردم وجود داشته باشد و همیشه زنده بمانند. اینها شعارهای گذرا نیست؛ ابعاد و جوانب گوناگون وظایف ما مسئولان و همچنین مطالبات ملت را برای ما روشن می‌کند.

باید مسابقه‌ی در خدمت و مسابقه‌ی در کار و تلاش، به جای مسابقه‌ی در تخریب، سوءظن، هتاک و یأس‌آفرینی وجود داشته باشد. عده‌ای برای تلاش و وظیفه‌ی خود در مقابل این ملت، توجه به نیازها و آرمانها را ملاک عمل قرار نمی‌دهند. این ملت بزرگ و شجاع و مؤمن و با قابلیت وقتی می‌تواند به هدفهای والای خود دسترسی پیدا کند که به‌جای تزیق یأس و نویدی، امید و آفاق روشن را در مقابل چشم نسل جوان این کشور بگشاید و به جای ایجاد

سوءظن و بدبینی، روح برادری، وحدت، یگانگی و همدلی در میان مسئولان، و از قبل مسئولان، در میان مردم توسعه پیدا کند.

وقتی این ملت به هدفهای خود دست پیدا خواهد کرد و مشکلات گوناگون را از سر راه خود برخواهد داشت که ایمان و جهاد در میان مسئولان به عنوان یک ارزش شناخته شود. این جهاد، جهاد علمی، جهاد عدالتخواهی و جهاد مدیریتی و اقتصادی است. مدیران کشور، مسئولان، و پشت سر آنها مردم وقتی این شعارها را مد نظر قرار دهند، حرکت کشور به سمت هدفها و آرمانهای خود پُرشتاب و موفق خواهد شد.

امسال بخصوص همبستگی ملی اهمیت ویژه‌ای دارد؛ اولاً به خاطر مسأله‌ی بسیار مهم انتخابات ریاست جمهوری که در پیش است؛ ثانیاً به خاطر این که یک بار دیگر ملت ایران با همبستگی و مشارکت خود توطئه‌های دشمنان ایران اسلامی را خنثی کنند. کمتر از سه ماه به انتخابات ریاست جمهوری باقی است. حرفهای فراوانی در این زمینه وجود دارد که در طول این مدت به ملت عزیز عرض خواهد شد.

آنچه امروز درباره‌ی این مسأله عرض می‌کنم، چند نکته است: یکی این که حضور آگاهانه در انتخابات ریاست جمهوری و انتخاب هوشمندانه از سوی آحاد مردم، یک مشارکت در سرنوشت کشور است. کشور ما متکی به آراء مردم است. علت این که دشمنان ملت و طمع‌ورزان به این آب و خاک نتوانسته‌اند در طول بیست و شش سال گذشته گزندگی وارد کنند، حضور و اراده و مشارکت مردم در صحنه‌های مختلف بوده است. راهپیمایی‌های شما در بیست و دوم بهمن یا در روز قدس و شرکت شما در انتخابات‌های گوناگون سالهای گذشته، این کشور را بیمه کرده است. مشارکت در سرنوشت کشور علاوه بر این که در اداره و تعیین مدیریت کشور نقش دارد، در خنثی کردن دشمنی دشمنان هم بزرگترین نقش را ایفا می‌کند.

دیگران وارد شدند و اختیارها را در دست گرفتند. اینها این را می‌خواهند. اینها از این که کشوری مثل ایران بتواند نیروگاه هسته‌ای داشته باشد و خودش هم سوخت این نیروگاه را تولید کند و دستش پیش کشورهای اروپایی و غیره دراز نباشد، ناراحتند؛ مسأله این است.

انرژی هسته‌ای یک فناوری باارزش و محصول یک دانش پیشرفته است و برای زندگی مردم لازم است. بسیاری از نیروگاه‌های دنیا در کشورهای پیشرفته، نیروگاه‌های هسته‌ای است. تولید برق، یکی از کارهای دانش و فناوری هسته‌ای است و برای یک کشور امتیاز است؛ اینها می‌خواهند ملت ایران این امتیاز را نداشته باشد؛ دعوا سر این است؛ منتها بدروغ می‌گویند ما می‌تسیم ایران بمب اتمی درست کند. آنها می‌دانند که ساخت بمب اتمی در برنامه‌ی ما نیست؛ ملت ایران این را بدانند؛ جوانهای ما توجه داشته باشند.

آنچه امروز در تبلیغات غربی‌ها - بخصوص امریکایی‌ها - در مورد انرژی هسته‌ای گفته می‌شود، هدفش این است که ملت ایران را از یک پیشرفت علمی و فناوری محروم کند. این حق ماست؛ چرا محروم شویم؟ بله، این حق مسلم ملت ایران است؛ هم علم است، هم فناوری است، هم سلامت محیط زیست است، هم دارای مصارف پزشکی است، هم امید و چشم‌انداز پیشرفت برای جوانان کشور است، و بدیهی است که ملت ما این را از دست نمی‌دهد.

سیاستمداران دروغگو و منافق امریکایی برای این که هدف پلید خود را پنهان کنند، ایران را متهم می‌کنند به این که می‌خواهد کلاهک هسته‌ای درست کند؛ سر موشکهای بالستیک بگذارد و پرتاب کند! کجا پرتاب کند؟! ما با دشمنان خود این طوری رفتار نمی‌کنیم. کاربرد بمب اتمی برای نابود کردن ملتها کار خود امریکایی‌هاست. آنها تنها دولتی هستند که این جنایت بزرگ را تا امروز انجام داده‌اند. غربی‌ها هستند که سلاح شیمیایی ساختند و آن را به کار بردند و در جنگ هشت ساله‌ی عراق با ایران آن را در اختیار صدامی‌ها و بعضی‌ها گذاشتند و در مقابل فجایعی که از این راه پیش آمد، سکوت کردند و به صدام از پشت کمک کردند. اسلام به ما این اجازه‌ها را نداده است. ما از علم برای پیشرفت استفاده می‌کنیم؛ این بهانه‌ی امریکایی‌هاست.

البته این را هم به شما عرض کنم؛ ملت ایران بدانند؛ کسانی که در گوشه و کنار نق می‌زنند و می‌گویند چرا به انرژی هسته‌ای چسبیده‌اید، غافلانه به نفع دشمنان ملت حرف می‌زنند؛ آنها هم

مسئولان کشور را از ادامه‌ی راه و انجام وظایفشان باز بدارد. ملت و دولت باید تلاش خود را در همان وظایفی که بر عهده دارند، انجام دهند.

امروز تهدیدها و جنجالهایی که دولتمردان امریکا پی در پی می‌کنند، بیشتر ناظر به مسأله‌ی انرژی هسته‌ای و به دروغ تهمت ساختن سلاح هسته‌ای است. هم رئیس‌جمهور امریکا و هم دولتمردان این کشور بارها و بارها از خطر سلاح هسته‌ای که به وسیله‌ی ایران تولید شود، حرف زده‌اند. خود آنها بخوبی می‌دانند که ماجرای ساخت سلاح هسته‌ای یک افسانه است و هیچ واقعیتی ندارد. مسأله‌ی آنها این نیست؛ مسأله‌ی آنها این است که از شکل گرفتن یک ایران قدرتمند و پیشرفته نگرانند. آنها با پیشرفت ملت ایران مخالفند؛ و آلا می‌دانند که ما دنبال سلاح هسته‌ای نیستیم. آنها نمی‌خواهند در این منطقه‌ی حساس که بیشترین نفت دنیا را دارد و یکی از حساس‌ترین مناطق دنیاست - یعنی خاورمیانه - کشوری که مستقل است و زیر پرچم اسلام زندگی می‌کند، پیشرفته باشد و از دانش و پیشرفت علمی و فناوری مدرن برخوردار باشد. حقیقت قضیه این است که غربی‌ها ترجیح می‌دهند ملت‌های این منطقه - از جمله ملت ایران - همیشه محتاج آنها باشند؛ لذا به ما می‌گویند شما نیروگاه هسته‌ای هم داشته باشید، مانعی ندارد؛ اما بیاید سوخت این نیروگاه را از ما بخرید!

من چند سال پیش در یکی از سخنرانی‌های اول سال در مشهد گفتم اگر نفتی که امروز تولید کشور ما و منطقه‌ی خاورمیانه است، اروپایی‌ها و غربی‌ها می‌داشتند و بنا بود ما از آنها نفت بخریم، هر بشکه نفت را از قیمتی که امروز از این منطقه می‌خرند، گرانتر می‌فروختند و حاضر نبودند به ما نفت بدهند. آنها از هر چیزی که ملت‌های این منطقه را مستغنی و مستقل کند و آنها را روی پای خودشان نگه دارد، نگرانند. آنها می‌خواهند این منطقه‌ی پُرجمعیت و پُر نعمت و دارای منابع زیرزمینی همیشه محتاج آنها باشد؛ لذا با فناوری ما هم مخالفند، با دانشمند شدن جوانان ما هم مخالفند، با داشتن انرژی هسته‌ای هم مخالفند و اگر بتوانند، با داشتن نفت ما هم مخالفند؛ کما این که یک روز از بی‌کفایتی و خیانت زمامداران این کشورها استفاده می‌کردند و نفت را به یغما می‌بردند. سال‌های متمادی نفت ایران در اختیار انگلیسی‌ها بود؛ حتی مختصری به دولت وابسته‌ی بی‌کفایت آن روز می‌دادند و نفت را برای خودشان می‌بردند؛ بعد هم امریکایی‌ها و

نکته‌ی بعد این است که انتخابات، هم حق ملت است، هم یک وظیفه‌ی ملی است. نظام جمهوری اسلامی نظام‌های انتصابی قدرتها را نسخ کرد و انتخاب مردم را در مدیریت کشور دارای نقش کرد. این حق آحاد ملت است که بتوانند انتخاب کنند و در تعیین مدیر کشور دارای نقش باشند. از سوی دیگر وظیفه هم هست؛ به این خاطر که این شرکت می‌تواند روح نشاط و احساس مسئولیت را همیشه در جامعه زنده نگه دارد و حضور مردم در صحنه را به رخ دشمنان این ملت بکشد. انتخابات فقط یک وظیفه نیست، فقط یک حق هم نیست؛ هم حق شماسست، هم وظیفه‌ی عمومی است.

نکته‌ی بعدی این است که انتخابات ریاست‌جمهوری امسال نسبت به سایر انتخابات‌ها اهمیت بیشتری هم دارد؛ و آن به‌خاطر این است که در سال ۱۳۸۴ برنامه‌ی چهارم توسعه و پیشرفت کشور آغاز می‌شود. این اولین برنامه در طول مدت اجرای سند چشم‌انداز بیست ساله است. امروز کشور ما به حول و قوه‌ی الهی به این توانایی و قدرت رسیده است که بتواند آینده‌ی بیست ساله‌ی ایران را طراحی کند و چشم‌انداز روشنی برای این مدت در جهت اهداف والا و حقوق طبیعی و شایسته‌ی این ملت ترسیم کند. این مدت بیست ساله، یعنی چهار برنامه‌ی پنج ساله. اولین برنامه، امسال آغاز خواهد شد. در آغاز برنامه، یک مدیریت کارآمد، با کفایت و پُرنشاط باید سر کار باشد تا بتواند سازه‌های این برنامه را مستحکم و استوار کند و پایه‌های این برنامه را به‌طور عمیق و محکم پی‌ریزی کند. اهمیت این انتخابات در این است که ملت ایران می‌خواهد مدیری را انتخاب کند که بتواند موانع اجرای برنامه را از سر راه ملت ایران بردارد؛ مثل بولدوزری که موانع را برمی‌دارد تا جاده‌ای را صاف کند.

یک انسان قوی، با کفایت، دارای نشاط و شادابی و شوق به کار و احساس مسئولیت خواهد توانست حرکت بیست ساله به سمت چشم‌انداز را - که امسال این شروع انجام می‌گیرد - با قوت و قدرت آغاز کند. مدیری که ملت ایران در انتخابات برخواهد گزید، شروع‌کننده است؛ در واقع وارد کننده‌ی کشور در یک دوره‌ی جدید و در یک حرکت تازه به سمت همان چیزهایی است که ملت ایران به آن احتیاج دارد. در طول سال‌های گذشته، از بعد از جنگ تا امروز، کارهای فراوانی در این کشور انجام شده؛ هر کس انکار کند، بی‌انصافی کرده است.

ساخت زیربنای کشور، کارهای عمرانی فراوان، پیشرفت‌های علمی و فناوری؛ بنابراین در همه‌ی زمینه‌ها کار شده است.

آنچه امروز مهم است، این است که همه‌ی بناهای رفیعی که در طول این مدت به وجود آمده و ساخته شده است، تأثیر خود را در واقع زندگی مردم نشان دهد؛ آب عظیمی که پشت این سد متراکم شده و به وجود آمده است، به مزرعه‌ی زندگی مردم راه پیدا کند و نتایج این تلاش‌ها سر سفره‌ی مردم و در زندگی آنها دیده شود؛ این کار بزرگی است؛ این برداشتن موانع از سر راه را می‌طلبد. تعیین مدیریت قدرتمند و توانایی به این ترتیب، جزو کارهای امسال ملت ایران است.

نکته‌ی بعدی در این زمینه این است که رئیس‌جمهور جایگاه بسیار والایی دارد؛ توانایی و اختیارات فراوانی از لحاظ قانونی متوجه رئیس‌جمهوری است؛ بودجه‌ی کشور در اختیار رئیس‌جمهور است؛ مدیران کشور در سطوح مختلف در اختیار رئیس‌جمهور هستند؛ بنابراین تعیین رئیس‌جمهور، یعنی تعیین مدیری که بتواند ثروت عظیم مردم را که در بودجه و امکانات و مدیریت‌های کشور متبلور است، به نحوی در سرتاسر آفاق این ملت گسترش دهد تا نیازهای مردم با این ثروت عظیم برآورده شود. ملت و کشور ما بر اثر تلاش دولت‌های چند سال گذشته، ثروت متراکمی از امکانات به دست آورده است. مدیریت‌های آینده باید بتوانند این ثروت را افزایش دهند و آن را در زندگی مردم بگسترانند و با فساد به معنای واقعی کلمه مبارزه کنند. اگر ما ملت ایران این توفیق را پیدا کنیم که رخنه‌های فساد را در این مجموعه‌ی عظیم ببندیم، آن وقت معلوم خواهد شد که دستاوردهای انقلاب برای این مردم چقدر شیرین و گواراست و چگونه می‌تواند پاسخگوی نیازهای مردم باشد. انتخابات آینده به این دلایلی که گفتم، بسیار مهم است.

مردم بایستی هوشمندانه و آگاهانه انتخاب کنند و در میان نامزدهای گوناگون، کسی را که احساس می‌کنند به این معیارها نزدیک است، برگزینند؛ این یک کار بزرگ است و کار شما مردم است. مردم باید با چشم باز در این صحنه‌ی مهم حاضر شوند و ان‌شاءالله خدای متعال کمک کند و دل‌های مردم را هدایت کند تا فرد با کفایت، شجاع، با اخلاص، دارای روح مردمی، شاداب و با نشاط، مؤمن به هدفها و ارزشهای انقلاب، مؤمن به مردم، مؤمن به نیروی

مردم و معتقد به حق مردم را انتخاب کنند؛ این مهمترین بخش مشارکت عمومی مردم در امسال است. در همه چیز مشارکت عمومی مهم است، و این از جمله‌ی کلیدی‌ترین است.

از همین حالا به فکر روز بیست و هفتم خرداد - که روز انتخابات است - باشید و از الان جستجو و تفحص خودتان را آغاز کنید. البته نامزدها هنوز به‌طور رسمی به ملت معرفی نشده‌اند، ولی در زمان قانونی خود معرفی خواهند شد. هر کس در اقصی نقاط کشور این حق را دارد که به سهم خود در این انتخابات بزرگ شرکت کند. کسی که در اقصی نقاط این کشور زندگی می‌کند، حق او با کسی که در مرکز کشور زندگی می‌کند، یکی است؛ لذا هر کسی حق دارد. از اجتماع این اشخاص و افراد، رأی سهمگین و اراده‌ی مستحکم و عزم راسخ این ملت بروز خواهد کرد و شکل خواهد گرفت؛ و این همان چیزی است که برای ایجاد زمینه‌ی مساعد برای آبادی کشور و برای دفع دشمنان می‌تواند مؤثر باشد.

و اما مسأله‌ی خنثی‌سازی تهدید دشمنان. این هم یکی دیگر از آثار و برکات مشارکت عمومی و همبستگی ملی است؛ در این باره هم نکاتی را عرض کنم.

تهدید دشمن، یک چیز قهری و طبیعی است. هر ملتی بخواهد مستقل زندگی کند و تحت سیطره‌ی قدرتهای بین‌المللی نباشد، با اخم و تهدید و زبان خشن و تیز آنها روبه‌رو خواهد شد. ملت ما به این تهدیدها عادت کرده است. بیست و شش سال است که جهان‌خواران و جهانگشایان بین‌المللی و در رأس آنها دولت امریکا با زبان تهدید با ملت ایران صحبت می‌کنند و روبه‌رو می‌شوند. گوش ملت ایران به شنیدن این تهدیدها عادت کرده است. ملت ایران با بی‌اعتنایی به تهدید دشمن، راه خود را ادامه داده است. امروز نظام جمهوری اسلامی و دولت برخاسته‌ی از انقلاب، توانایی‌هایش با آن روزی که این راه را آغاز کرد، زمین تا آسمان تفاوت کرده. امروز ملت ایران قوی‌تر است و توانایی‌های او در زمینه‌های علمی، اقتصادی، تسلیحاتی و غیره بمراتب بالاتر است. این تهدیدها هم وجود دارد.

اولین توصیه‌ی من به مسئولان کشور این است که با تهدید دشمن، خود را از وظایفشان منصرف نکنند؛ کار خودشان را بکنند. همیشه باید یک ملت و یک دولت آماده باشد؛ هیچ‌وقت و در هیچ شرایطی نباید از خطرات بیرونی غفلت کرد؛ اما نباید هم سر و صدای تهدیدآمیز دشمنان،